

рапъ. Сетне още по-плътно се долепи до него, а тънките ѝ опитни ръце, запълзѣха, сякашъ плетѣха парлива, опасна, подлудяваща мрежа. Той чувствуваше съ всѣка своя пѣра сухата, жълтеникава кожа на тая уморена, измърсена отъ хиляди милувки, и каточе тъкмо затова, по-съблазнителна плътъ — и това бѣше остро до безумие. Ушитѣ му пищѣха, очитѣ не виждаха, въ пламналия мозъкъ имаше само единъ-единственъ проблѣсъкъ — че всичко досегашно е опустошено, прегазено, че той самъ лети стремглаво надолу въ нѣкакъвъ пъкленъ мракъ, безъ дѣно и безъ опора, и че това е сладостно, като упойка и въ сжщото време страшно, като отчаяние.

Въ стаята бѣше тихо, като въ дълбоко подводно дѣно. Отвреме-навреме той отваряше очи, и тогава тая мжтна полусвѣтлина, голата мълчалива жена до него, която го гледаше студено, съ враждебна насмѣшка — му се струваха като нѣща извънъ него, като нѣкакъвъ чуждъ черенъ сънъ, неразбираемъ и огроменъ, който е изпълнилъ цѣлия свѣтъ, всичкия въздухъ, и подъ чиято непобедима власть